

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Pospíšilem v právní věci

žalobkyně: O. S., narozená X
státní příslušnost X
trvale bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha

proti

žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 11. 2022, č. j. X

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím žalované ze dne 24. 8. 2020, č. j. X, ve spojení s rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 12. 3. 2020, č. j. X, bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území

České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění, přičemž doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále též „EU“), byla stanovena v délce 10 měsíců od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování. Současně bylo deklarováno, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování, a stanovena doba k vycestování z území všech členských států EU v délce 10 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla kontrola provedená dne 6. 2. 2020 policisty Krajského ředitelství policie Zlínského kraje v provozovně společnosti L. s. r. o. (dále též „L.“) v K., v jejímž rámci byla žalobkyně kontrolována při pracovní činnosti spočívající v provádění přípravných prací při výrobě komponentů do dveří, přičemž předložila rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu, kterým jí bylo vydáno povolení k zaměstnání, avšak pro účely výkonu práce u jiného zaměstnavatele na pozici dělníka v oblasti výstavby budov a s místem výkonu práce Praha. Proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2020 podala žalobkyně žalobu, kterou zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 6. 11. 2020, č. j. X. Kasační stížnost nebyla proti tomuto rozsudku podána.

2. Dalším rozhodnutím žalované ze dne 14. 12. 2021, č. j. X, ve spojení s rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie ze dne 18. 5. 2021, č. j. X, bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1. a § 119 odst. 1 písm. b) bod 9. zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění, přičemž doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v délce 2 let od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Současně bylo deklarováno, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování, a stanovena doba k vycestování z území členských států EU v délce 10 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla kontrola provedená dne 4. 5. 2021 policisty Krajského ředitelství policie Zlínského kraje v provozovně společnosti L. v K., v jejímž rámci bylo zjištěno, že žalobkyně na území České republiky opakovaně porušovala právní předpisy, neboť nerespektovala výše označená rozhodnutí ze dne 12. 3. 2020 a 24. 8. 2020, kterými jí bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 10 měsíců. Žalobkyně přicestovala do České republiky dne 18. 9. 2020, pro společnost L. pracovala nepřetržitě od 25. 9. 2020 do 4. 5. 2021. Kontrolována byla přímo při pracovní činnosti. I v tomto případě podala žalobkyně proti rozhodnutí žalované žalobu. Na jejím základě zdejší soud rozsudkem ze dne 15. 2. 2022, č. j. X, zrušil rozhodnutí žalované ze dne 14. 12. 2021 a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Žalobní body směřující proti samotnému uložení správního vyhoštění měl soud za nedůvodné, vadným však shledal závěr policejních orgánů o možnosti žalobkyně vycestovat do země původu, neboť žalovaná při rozhodování přes značný časový odstup od výpovědi žalobkyně nepřihlédla k poměrně dynamickému vývoji v rusko-ukrajinských vztazích a nezohlednila tak aktuální vývoj situace v zemi původu žalobkyně, přičemž navíc zcela formalisticky vycházela z toho, že Ukrajina (s výjimkou Doněcké, Luhanské oblasti a poloostrova Krym) byla pro účely posouzení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany zařazena na seznamu bezpečných zemí původu (vyhláška č. 328/2015 Sb.). Proti tomuto rozsudku podala žalovaná kasační stížnost, tu však Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) zamítl rozsudkem ze dne 14. 4. 2022, č. j. X.
3. Žalovaná následně rozhodnutím ze dne 19. 5. 2022, č. j. X, zrušila rozhodnutí krajského ředitelství policie ze dne 18. 5. 2021 a věc vrátila tomuto správnímu orgánu k novému projednání. V návaznosti na to krajské ředitelství policie rozhodnutím ze dne 8. 9. 2022, č. j. X, uložilo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9., a písm. c) bod 1. zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovilo dobu 2 let, po kterou jí nelze umožnit

vstup na území členských států EU. Současně bylo podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců deklarováno, že vycestování žalobkyně není možné s tím, že počátek doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU se stanoví podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování, která bude určena stanovena postupem dle § 120a odst. 5 téhož zákona. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně brojila odvoláním, které žalovaná rozhodnutím ze dne 18. 11. 2022, č. j. X, zamítla a napadené rozhodnutí krajského ředitelství policie potvrdila. Jak plyne z odůvodnění, pro uložení správního vyhoštění byla rozhodná pobytová kontrola provedená dne 4. 5. 2021 ve společnosti L. v K., v jejímž rámci policisté krajského ředitelství policie žalobkyni kontrolovali přímo při výkonu závislé pracovní činnosti. Bylo zjištěno, že žalobkyně vstoupila na území členských států EU dne 18. 9. 2020. Z lustrace v Cizineckém informačním systému přitom vyplynulo, že žalobkyně je vedena v Evidenci nežádoucích osob a v Schengenském informačním systému jako nežádoucí cizinec s platností do 21. 9. 2021. Důvodem zařazení žalobkyně do těchto evidencí byla skutečnost, že jí bylo rozhodnutím krajského ředitelství policie ze dne 12. 3. 2020 (viz shora) uloženo správní vyhoštění z území členských států EU na dobu 10 měsíců. Žalobkyně zároveň nepředložila dokumenty, které by ji opravňovaly k výkonu pracovní činnosti ve společnosti L. Po příjezdu do České republiky dne 18. 9. 2020 začala vykonávat pracovní činnost ve společnosti L. dne 25. 9. 2020, přičemž tak činila nepřetržitě až do dne 4. 5. 2021, kdy došlo k pobytové kontrole. Žalobkyně si přitom musela či minimálně měla být vědoma neoprávněnosti svého pobytu na území České republiky, veškerá rozhodnutí jí byla doručena prostřednictvím zástupce. O průběh správních řízení se nicméně zajímala pouze okrajově. Musela si být vědoma též toho, že na území České republiky nemůže pracovat bez jakéhokoli povolení. Dřívější uzavření pracovní smlouvy se společností P. s. r. o. (dále též „P.“) na tom ničeho nemění. Námitka žalobkyně, že konala pracovní cestu, je lichá. Výkon pracovní činnosti spočívající v jiném druhu práce, v jiném místě a pro jiného zaměstnavatele než bylo určeno v původním pracovním povolení, je v rozporu se zákonem. Správní vyhoštění nepředstavuje pro žalobkyni nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života, jde o zákonem předpokládaný důsledek jejího zjištěného protiprávního jednání.

4. Proti posledně zmiňovanému rozhodnutí žalované ze dne 18. 11. 2022 směřuje nyní podaná žaloba.

II. Shrnutí žalobní argumentace

5. Ve včas podané žalobě žalobkyně brojila zejména proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu. V první řadě uvedla, že v době prováděné pobytové kontroly, tj. dne 4. 5. 2021, se nevěnovala žádné výdělečné činnosti. Zároveň upozornila na fakt, že si nebyla vědoma toho, že by se v dané době nacházela nelegálně na území České republiky. Naopak byla subjektivně přesvědčena o oprávněnosti svého pobytu.
6. Žalobkyně dále uvedla, že v rámci předchozího řízení předložila rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 10. 10. 2019, jímž jí bylo vydáno povolení k zaměstnání u společnosti P. na dobu od 15. 12. 2019 do 13. 3. 2020, druh práce: dělníci v oblasti výstavby budov, místo výkonu práce: P. V této souvislosti potom poukázala na skutečnost, že měla se společností P. uzavřenou pracovní smlouvu. Ve společnosti L. pracovala na základě pokynů svého zaměstnavatele – společnosti P., která měla s danou společností uzavřenou *Nájemní a rámcovou smlouvu*

o dílo ze dne 1. 10. 2019. Nejednalo se tak o výkon nelegální práce, ale o pracovní cestu ve smyslu § 42 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, na kterou byla svým zaměstnavatelem vyslána pouze na omezenou dobu od 2. 1. 2020 do 6. 2. 2020. Z toho důvodu žalobkyně svým jednáním nemohla naplnit skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců. Pro uložení správního vyhoštění tudíž v jejím případě nebyly splněny podmínky.

7. Žalobkyně dodala, že na území České republiky se nachází z důvodu vypuknutí války na Ukrajině dne 24. 2. 2022. Z tohoto objektivního důvodu nemohla vycestovat z území schengenského prostoru. Závěrem označila řadu ustanovení správního řádu porušených správními orgány v průběhu řízení.
8. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalované zrušil.

III. Vyjádření žalované k žalobě

9. Ve vyjádření k žalobě ze dne 30. 11. 2022 žalovaná plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se zabývala všemi námitkami žalobkyně a vypořádala i otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalovaná dále poukázala na závěry uvedené ve zrušujícím rozsudku ze dne 15. 2. 2022. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci

10. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí krajského ředitelství policie včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
11. Žalobkyně v žalobě v rámci generálně uplatněné námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci v prvé řadě tvrdila, že se v době prováděné pobytové kontroly dne 4. 5. 2021 nevěnovala žádné výdělečné činnosti. Toto její tvrzení (uplatněné toliko v obecné rovině) je ovšem v rozporu s obsahem správního spisu. Z úředního záznamu Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Zlínského kraje ze dne 4. 5. 2021 jasně plyne, že žalobkyně byla policejní hlídkou kontrolována „*při výkonu pracovní činnosti*“. Totéž následně žalobkyně sama potvrdila na přímou otázku při výslechu dne 5. 5. 2021 (viz str. 2 protokolu č. j. X). Tyto skutečnosti žalobkyně v průběhu správního řízení dále nijak nerozporovala a neučinila tak ani při postupu ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, kdy prohlásila, že nebude do správního řízení nic doplňovat ani požadovat provedení nějakého dalšího důkazu. Pokud tedy žalobkyně posléze v žalobě toliko obecně nesouhlasila s informacemi obsaženými ve správním spisu ohledně jejího jednání dne 4. 5. 2021 – tedy, že v okamžiku pobytové kontroly vykonávala výdělečnou činnost – aniž by alespoň naznačila, co by její verzi skutečnosti mělo či mohlo prokazovat, nutno považovat její nynější tvrzení za nevěrohodné a žalobní bod za nedůvodný.
12. Námitkou žalobkyně stran její (ne)vědomosti o nelegálnosti jejího pobytu na území České republiky se zdejší soud zabýval již v předchozím rozsudku ze dne 15. 2. 2022. V nyní podané žalobě žalobkyně tuto námitku nikterak nedoplnila a blíže neobjasnila důvody zakládající její přesvědčení o tom, že na území České republiky pobývá legálně, protože jsou závěry, ke kterým v minulosti soud dospěl, plně aplikovatelné i v nyní projednávané věci. Zde je nutno zdůraznit, že uložení správního vyhoštění není podmíněno prokázáním

subjektivního faktoru, tedy zaviněním cizince, nýbrž je založeno na přičtení objektivně prokázaných skutečností cizinci, jehož se týkají. Za situace, kdy cizinec svým protiprávním jednáním prokazatelně naplní znaky skutkové podstaty porušení povinnosti cizince dle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je správní orgán povinen rozhodnout o uložení správního vyhoštění; samotná nevědomost cizince o nelegálnosti jeho pobytu není rozhodující. Pakliže si žalobkyně skutečně nebyla nelegálnosti svého pobytu na území České republiky vědoma, lze toto pravděpodobně přičítat jejímu nízkému zájmu o průběh a výsledek řízení, která s ní byla v minulosti vedena, příp. též nedostatečné míře komunikace mezi žalobkyní a jejím právním zástupcem (srov. např. str. 4 protokolu o výsledku ze dne 5. 5. 2021). To však nic nemění na povinnosti žalobkyně jakožto cizinky, seznámit se s pravidly pobytu a podmínkami výkonu zaměstnání cizinci na území České republiky. I tento žalobní bod je tudíž nedůvodný.

13. V další části se žalobní argumentace zjevně týká spíše skutečností souvisejících s pobytovou kontrolou provedenou hlídkou cizinecké policie dne 6. 2. 2020 v provozovně společnosti L. v K. Důsledkem této kontroly však nebylo nyní napadené rozhodnutí žalované (které vyplynulo z kontroly provedené dne 4. 5. 2021), nýbrž rozhodnutí krajského ředitelství policie ze dne 12. 3. 2020 a rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2020. Zákonnost těchto rozhodnutí zdejší soud stvrdil již rozsudkem ze dne 6. 11. 2020, č. j. X, proti němuž nebyla podána kasační stížnost. Obsah těchto rozhodnutí správních orgánů a soudu spočívající v právním hodnocení zjištěných skutkových okolností (výkon závislé práce žalobkyně u společnosti L. byl nelegální, společnost P. fungovala ve vztahu k žalobkyni na principu agenturního zaměstnávání, smluvní dokumentace byla mezi společnostmi P. a L. uzavřena pouze účelově s cílem obcházení zákona) není a nemůže být předmětem přezkumu v nyní projednávané věci a orgány policie postupovaly v souladu se zákonem, pokud z těchto rozhodnutí posléze vycházely.
14. I pokud by soud poněkud abstrahoval a takto uplatněná žalobní tvrzení vztáhl na okolnosti kontroly provedené dne 4. 5. 2021, nejednalo by se o úspěšnou argumentaci. Jak orgány cizinecké policie zjistily od úřadu práce, žalobkyně disponovala platným povolením k zaměstnání u společnosti P. na dobu od 1. 2. 2021 do 30. 4. 2021 (což nic nemění na tom, že v tomto období nebyla žalobkyně oprávněna k pobytu na území České republiky), druh práce: dělníci v oblasti výstavby a údržby budov, místo výkonu práce: Praha. V době provedení pobytové kontroly nicméně žalobkyně prokazatelně vykonávala jiný druh práce, na jiném místě a pro jiného zaměstnavatele. Z obsahu správního spisu je zcela zřejmé, že její pracovní náplň spočívala v broušení a natírání dveří (viz str. 3 protokolu ze dne 5. 5. 2021), tedy nikoliv v oblasti výstavby a údržby budov. Závislou činnost pak žalobkyně vykonávala v areálu společnosti L. v K., tedy v místě vzdáleném od Prahy více než 200 km. Nepřesvědčivým a nepodloženým by bylo též tvrzení, že žalobkyně byla k výkonu práce u společnosti L. vyslána svým (oficiálním) zaměstnavatelem (společnost P.) na pracovní cestu. Soud již v dřívějším rozsudku hodnotil smluvní dokumentaci uzavřenou mezi těmito společnostmi jako účelovou a v nyní projednávané věci nebylo předloženo ničeho, proč by tento svůj závěr měl jakkoli měnit.
15. Z okolností případu je zřejmé, že společnost P. fungovala ve vztahu k žalobkyni na principu agenturního zaměstnávání. O tom svědčí především samotná výpověď žalobkyně (viz protokol ze dne 5. 5. 2021), podle které k vyřízení veškerých potřebných dokladů došlo ještě na Ukrajině, a to za úplatu prostřednictvím P. M., kterého žalobkyně označila za svého zaměstnavatele. Dále žalobkyně uvedla, že dle instrukcí P. M. přicestovala přímo

do Bučovic, a nikoliv do Prahy, tedy do místa výkonu práce dle pracovního povolení. Odtud ji P. M. dopravil do areálu společnosti L. v nedalekých K., kde jí vysvětlil náplň práce a zaučil ji. Z výpovědi žalobkyně dále plyne, že ve společnosti L. pracovala nepřetržitě od 25. 9. 2020, kdy byla „*poprvé v práci*“, až do provedení pobytové kontroly dne 4. 5. 2021. Nadto žalobkyně vypověděla, že společnost P., u níž měla povolení k zaměstnání, vůbec nezná.

16. Z uvedeného tak soud ve shodě s názorem správních orgánů shledal, že žalobkyně vykonávala závislou práci výhradně ve vztahu ke společnosti L. Pro společnost P. fakticky žádnou činnost naplňující znaky závislé práce dle § 2 odst. 1 zákoníku práce nikdy nevykonávala. Lze proto uzavřít, že pracovní činnost žalobkyně byla v rozporu hned s několika podmínkami, za kterých jí bylo úřadem práce uděleno povolení k zaměstnání.
17. Pokud jde o námitku, že žalobkyně se na území České republiky nachází z důvodu válečného konfliktu na Ukrajině, pročez ani objektivně nemohla vycestovat z území schengenského prostoru, nutno uvést, že s obsahově obdobnou námitkou se již soud zabýval ve zrušujícím rozsudku ze dne 15. 2. 2022. V něm shledal námitku důvodnou a uložil žalované povinnost, aby v navazujícím řízení otázku důvodů znemožňujících vycestování žalobkyně řádně posoudila.
18. Ze správního spisu soud nyní zjistil, že krajské ředitelství policie s ohledem na závazný právní názor soudu doplnilo spisový materiál ve smyslu § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců o závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 20. 5. 2022, č. j. MV-93965-1/OAM-2022. Z tohoto závazného stanoviska plyne, že z důvodu probíhajícího mezinárodního válečného konfliktu mezi Ukrajinou a Ruskou federací není vycestování státních příslušníků Ukrajiny zpět na Ukrajinu možné. V následně vydaném rozhodnutí krajské ředitelství policie sice uložilo žalobkyni správní vyhoštění a stanovilo dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území Evropské unie, současně však vyslovalo, že vycestování není možné a žalobkyně je tak oprávněna do odpadnutí překážek setrvat na území České republiky; nedochází tak k jejímu nucenému vycestování. Jinak řečeno, přestože bylo (opětovně) rozhodnuto o správním vyhoštění žalobkyně, není její vycestování zpět na Ukrajinu vzhledem k aktuálně probíhajícímu konfliktu mezi Ukrajinou a Ruskou federací za současných podmínek možné. Žalobkyni v tomto ohledu zmiňovaná objektivní nemožnost vycestování zpět na Ukrajinu tudíž není relevantní, neboť žalobkyni za nynější situace nucené vycestování na Ukrajinu nehrozí.
19. Poukázala-li pak žalobkyně na porušení konkrétních ustanovení správního řádu ze strany správních orgánů, nutno konstatovat, že zároveň nepředestřela konkrétní skutkové okolnosti, v nichž by bylo možné tvrzené nezákonnosti shledat. Argumentace žalobkyně tedy v tomto ohledu zůstala toliko v obecné rovině, která je pro účely soudního přezkumu založeného na dispoziční zásadě nedostatečná. Na jejím základě soud nemohl dospět k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí či řízení, jež předcházelo jeho vydání.

V. Závěr a náklady řízení

20. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž soud musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na

náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. ledna 2023

Mgr. Petr Pospíšil, v.r.
samosoudce